Lisbet Kjær Müllers prædiken 17. søndag efter trinitatis

Taler
Lisbet Kjær Müller
Sognepræst

Dato
12. oktober 2014

Sted
Lindevang Kirke

Omstændigheder
Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekst
Jobs Bog kapitel 9, vers 1-11
Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 5, vers 6-8
Markusevangeliet kapitel 6, vers 45-56

Salmer
Nu falmer skoven trindt om land
Du, som gik foran os
Af dybsens nød, o Gud, til dig
Nu står der skum fra bølgetop
Kornet, som dør i jorden
Nu takker alle Gud

Vi er 1/3 inde i Markusevangeliet. Der begynder at tegne sig en handling. Det er nu anden gang, disciplene forlader søbredden og på Jesus' opfordring går ombord i båden og ror ud på søen med kurs mod den anden bred, Betsajda på østsiden –. Søen er igen en passage. De bevæger sig fra det kendte over det farefulde til det ukendte. Søen er på én gang farlig – og en åbning mod noget nyt, nye muligheder. Men disciplene forstår ikke en lyd. Og denne gang bliver Jesus tilbage på den jødiske side, mens disciplene ror ud på egen hånd. Jesus derimod skal have sendt folk afsted efter bespisningsunderet og går så op på bjerget for at bede. Søen og bjerget. Søen er vores sted – menneskelivet er som en sejllads. Bjerget er Guds sted. Mennesket møder Gud på bjerget. Og Jesus beder, nærmer sig Gud – er Gud. Oppe på bjerget i fugleperspektiv kan Jesus følge båden, se hvordan de må ro til på grund af modvind. Sidst på natten kommer han ud til dem. Han går på vandet, og det ser ud som om han vil gå forbi. Her er ekkoer fra Det Gamle Testamente. Jesus er guddommelig, behersker havet ved at gå på det. Og i Jobs Bog er Gud netop beskrevet som den, der går forbi, uden at man ser ham. Disciplene forstår ingenting og ser ham ikke – de ser alle sammen et fantom – et spøgelse. De ser ikke Gud i ham, men et fantom, et spøgelse. Men at det er Gud, skal vi forstå – når Jesus siger: Tag det

roligt, det er mig. I skal ikke være bange. "Det er mig" – "jeg er" er Guds måde at tale om sig selv på, for eksempel i den brændende tornebusk.

Jesus går op i båden til dem, vinden lægger sig, men det hjælper ikke, de er helt rystede. De kunne simpelt hen ikke forstå noget af det hele – eller som der står, de var ikke blevet klogere af det, de havde oplevet med brødene.

Og nu er det også os, der bliver mystificeret. For hvad er det med de brød? Sidste søndag hørte vi om bespisningsunderet, hvor Jesus bespiste 5000 i ørkenen med 5 brød og to fisk. Det er de brød, der stadig spøger. For hvem er vi, der forstår mere end disciplene? Fokus flyttes fra naturfænomener som sø og bjerg og storm og stilhed – til de mennesker, der lever med alle disse naturfænomener. Er Gud i naturfænomenerne? Det er, som om der sker noget nyt – en transformation. Det er, som om disciplene og vi med dem skal flytte blikket fra Gud som storm og bølge, til Jesus selv og brødet, som han giver. Der er noget opstandelse allerede, noget nadver. Han giver sig selv. Men det begriber de ikke. Der er her ude på søen en solidaritet med alle, der ikke fatter en smule af kristendommen, samtidighed med at de ikke kan slippe historien, gerne vil forstå. De kan ikke kende ham. Han er et spøgelse – de bliver bange. Vi skal altså ikke tro, at Jesus gjorde dem rolige. Men det, vi får lov at se, er, at han også er der, når vi ikke kan se det, når vi er ude af os selv. Disciplene er ikke længere bange for havet, for at gå under, nu er de ikke længere bange for naturen, det ved man da, hvad er! Men han, som kommer til dem – udefra –, han gør dem bange. Ligesom senere manden i hvide klæder ude ved graven påskemorgen gør kvinderne bange. De ved ikke, hvem han er, før han selv siger det. Gud kommer til os i Jesus. Og disciplene, som var sammen Jesus og fulgte ham til den bitre ende, forstår mindre og mindre. Det er en udviklingshistorie, men en udvikling i uforstand. Vi ved lidt mere – vi kan godt regne ud, at brødet må have noget med nadveren at gøre. Når Jesus bespiser 5000, og der blev 12 kurve tilovers – er det igen et mirakel, der peger frem mod de nye tider på den anden side af søen, hvor verden åbner sig – og alle, der vil, kommer til at høre til. Der er i kristendommen et universalistisk anslag. Gud er hele verdens Gud, og alle mennesker, der vil, kan komme til at høre med til Guds folk. Alle grænser er ved at blive brudt ned. Det sker i løbet af resten af Markusevangeliet. Foreløbig er vi på vej over søen til de fremmede – men det varer lidt endnu, før vi kommer så langt.

Og vi er ikke kommet så langt, så længe kristne bliver ved med at sætte skel for andre kristne og andre mennesker i Guds navn. Vi må citere Grundtvig: "Til et

folk de alle høre, som sig regne selv dertil."

Gud kommer til os – vi kommer ikke til Gud. For vi kender ikke Gud, men Gud kender os, giver sig til kende i sin søn Jesus Kristus – i brødet til verden, til os i verden. Et fællesskab, der rækker helt ind i døden – døde og levende – fortid og fremtid mødes i dette nu – i dette brød, som vi deler med hinanden – uanset hvem vi er – hvor vi kommer fra, og hvordan vi har det. Om vi er bange eller frimodige, syge eller raske, troende eller tvivlende.

Vi tager imod, før vi forstår. Livet er der, før vi forstår det – forståelsen kommer i historiens løb. Det er godt at være med i en historie, der udvikler sig, vokser. Det hele kommer ikke på én gang. Vi er på en rejse lige nu, på vej over søen fra det kendte til det ukendte, fra det gamle til det nye.

Vi skal ikke gribe dagen, dagen griber os. Sådan som vi gribes i dag. Tiden går ikke bare, den kommer til os, Guds tid – med den verden, det liv, der er vores. Al erfaring viser, at vi ikke kan styre dette liv – denne tid – som kommer til os med liv og lys og glæde – sorg, mørke, død. Godt at vi har et sted, et rum at gå ind i, en historie at leve med i, som vi ikke selv har skrevet, men som er skrevet før os, til os, som vi kan leve med i, som kommer til os – også når vi er på gyngende grund: Guds historie i Jesus Kristus. Hvordan Gud hel tiden vil møde os. Jesus kommer til os, også i de falmede blade og på det natmørke hav: "Frygt ikke – det er mig." Kommer i dåbens søvand – før vi kunne fatte det – kommer gennem hele livet og til sidst, når vi intet fatter mere: "Tag det roligt, det er jo mig, I skal ikke være bange." Amen.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
17. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Prædikener over hele Markusevangeliet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-kjaer-mullers-praediken-17-sondag-efter-trinitatis